

[Inger Gautier Schmit.]

Jeg forstod denne Udtalelse saaledes, at det nærmet var en Spøg, idet det ærede Medlem positivt udtalte en Anerkendelse af, at Venstre tænkte sig en Ordning, hvori de tre Kunstarter kunde rummes. Jeg personlig har glædet mig over, at vi gennem vore Ændringsforslag stiller de fornødne økonomiske Midler til Raadighed for, at alle tre Kunstarter fremdeles vil kunne blive ved Det kongelige Teater, idet jeg tror, at det vil være den heldigste Form ogsaa i Fremtiden.

Der er jo ikke saa faa, der har ytret sig meget nedsættende om Operaen, i hvert Tilfælde har de ment, at hvis der var noget, der kunde undværes, var det Operaen, fordi den var saa dyr. Nu er det jo ikke altid saadan, at man ligefrem kan udtrykke en Tings Værdi ved det, den koster, thi det kommer jo i høj Grad an paa, hvad vedkommende Ting, i dette Tilfælde denne Kunstart, altsaa Operaen, rummer. Der er jo ikke saa faa Mennesker, som, hvis de ikke har ganske specielt Musikuddannelse, har vanskeligt ved at bedømme Operaens Værdi. Bl. a. fremfører man ofte, at Radiolytterne beder sig fritaget for Operaudsendelser, og mener, at dette er et fuldgyldigt Bevis for Operaens Overflødighed og for, at den er en speciel Nydelse for enkelte udvalgte, og at man derfor meget vel kunde stryge disse dyre Operaforestillinger, saa de ikke belastede Det kongelige Teaters Budget.

Jeg maa, naar man ser paa Musikken som Helhed, mene, at man vilde gøre i høj Grad Uret, hvis man fratog Operaen dens Betingelser for at kunne eksistere, og Det kongelige Teaters Scene er da det eneste Sted i vort Land, hvor Operaen faar Lejlighed til at udfolde sig, og hvor der er Mulighed for at opretholde Operaens Kunst her i Landet. Jeg maa derfor udtale min Glæde over, at Operaen efter de Ændringsforslag, vi fra Venstres Side har stillet, vil kunne opretholdes som hidtil. Jeg tror nemlig, at det er en ganske forfejlet og kortsynet Opfattelse, hvis man tror, man kan slette en stor Afdeling af en Kunst i et Folk og saa mene, at Kunsten som saadan har lige gode Kaar alligevel.

Det er mig bekendt, at den højtærede Statsminister f. Eks. er meget interesseret i, at Militærmusikken bliver fyldigere repræsenteret her i Landet. Nu kunde man jo spørge: hvad har Militærmusikken med Det kongelige Teater og Operaen at gøre? Jo, det er alt sammen en Helhed. Musikken i et Folk, Kunsten, som ligger skjult bag ved al Musik, er i og for sig en Helhed, og man

kan ikke bibeholde enkelte Arter inden for Musikkivet og kupere andre meget værdifulde Sider af Musikkivet bort uden samtidig at tilføje det hele en meget stor Skade.

Jeg har ved tidligere Lejligheder, da vi drøftede Det kongelige Teaters Forhold, udtalt, at det danske Folk som Helhed var for lidt musikinteresseret, havde for ringe Kærlighed til Musikkens Kunst, og jeg har gjort mig til Talsmand for, at man Landet over ogsaa fra Autoriteternes Side, Statens og Kommunernes Side, skulde vise denne Kunst langt større Velvilje alene af den Grund, at den har en ganske overordentlig folkeopdragende Betydning, alene af den Grund, at et Folk ikke mindst i vanskelige Tider gennem Musikken kan faa den allerstørste Belivelse, kan faa friskt Mod og nye Kræfter, hvad da Militærmusikken ogsaa er Udtryk for. Jeg vil videreføre dette og sige, at den Musik, som udøves gennem vore Operaer, paa sin egen og særlige Vis har sin store Kulturopgave i vort Folk, og det vilde derfor absolut forringe og indskrænke hele vort Musikkiv, hvis man af økonomiske Grunde vilde umuliggøre, at Operaen fremdeles havde sit Sted, hvor den kunde komme til Udfoldelse, saaledes som det er Tilfældet paa Det kongelige Teater.

De fleste Operaer kan man sende en hvilken som helst ung Mand eller Pige hen at høre. Jeg vil paastaa, at der ikke paa den danske Scene opføres en Opera, som efterlader noget som helst af nedbrydende eller noget, som maa med Bedrøvelse maatte se, at unge Mennesker saa og hørte. Det samme kan desværre ikke altid siges om de Skuespil, som opføres paa vore Teatre, langt fra, idet der netop i Tiden er Tendenser til at fremføre Skuespil, som er af en saadan Art, at man, naar man gaar derhen med sine unge Sønner eller Døtre, ikke sjælden maa ønske, at man aldrig var kommet der. Dette kan ogsaa en enkelt Gang være Tilfældet med Det kongelige Teaters Opførelser, men heldigvis ikke saa ofte, som det før var Tilfældet. Men med Hensyn til Operaen kan der ikke fremføres noget lignende, end ikke om de allersidste opførte Operaer. Jeg kan nævne, at en dansk Opera som Eleonora Christine i hele sin Opbygning og ved hele sit Indhold har en saadan Værdi, at man kun med Glæde kan sende selv ganske unge Mennesker hen at høre den Opera.

Jeg maa derfor udtale min Beklagelse af, at der er Medlemmer i denne Sal, som synes ikke rigtig at kunne se Værdien af Operaen. Den er et af Leddene i hele Musikkens Kunst, og den bidrager til at